

TORNAI JÓZSEF
Jegenyék alatt

*Négy hónapja voltam az Államokban,
és nem tudták, hogy Európa hol van.*

*És a szülőföld Magyarországon?
A nevét még sose hallották.*

*Megijedtem, kihullik alólam
az anyanyelv-táj, török a tollam,*

*ha egy-egy gyerekszót számra veszek:
négy hónapig csak angolt evett,*

*és ha lehajóztunk a Mississippin,
hirtelen ott burukkoltak a galambjaim:*

*az ócska nyári konyha tetejéről
szálltak a fejemben le és föl,*

*anyám szórt nekik kukoricát, rozsot.
Egy templomban a messze-szökött magyarok*

*hallgatták hontalan-panaszomat,
bár bennem semmi ezerjófű nem akadt*

*arra, amitől ők is gyötrődtek: a távol
páráiban ellebegő hazától,*

*ahova ők nem mehettek vissza,
így fullasztottak síró karjaikba,*

*amikor ebédnél harangszó után
fölnyerítettük, hogy „Hazám, hazám...”*

*Tudtam, hogy ott van a tenger
mögött, sárga porfelhőt ver fel*

*a szél a Hortobágyon, és a Tisza-Duna
visszafogadna habjaiba*

*mindnyájunkat, ha óceán-láncunk
nem volna épp a szabadságunk.*

*S hiába jöttem haza, a sok ottmaradt
sírását most is hallom a jegenyék alatt.*